

Kedves Vendégeink, kedves Diákjaink, kedves Tanáraink!

Ahol most állunk, nagyjából ott lesznek az alapjai iskolánk új szárnyának, mindenféle kőből, cementből, homokból. Mi azonban úgy hisszük, a Gödöllői Református Líceumnak már vannak másféle alapjai, amelyek 34. esztendeje biztonságot adnak benne tanuló diáknak, benne tanító tanárnak, gyermekét ideadó szülőnek. 1991-ben Barthos Zoltánné Gabi néni kapta a hívást, hogy a gödöllői gyülekezet fenntartásában gimnáziumot vezessen, s ebben támogató társakra talált Szent Péter nagytiszteletű lelképásztorban, Péter bácsiban, és a gyülekezet presbitereiben, Guba Lajosban, Mészáros Györgyben, Csákai Gyulában. Gabi néni azt vallotta, ez az iskola az Úr, ugyanúgy, ahogyan az ő élete és mindannyiunk élete is, hiszen „*Közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk.*” Bizonyos, hogy a Líceum jó iskola, bizonyítják eredményei, de mi azt szeretnénk, ha nem szimplán jó iskola lenne, hanem az Úr Jézus munkálkodásának a helye, ha - ahogy a keddi áhítaton elhangzott - ő lenne a sarokkő, melyre az iskola épül.

Azonban nem szeretnék álszerű lenni: akárhogy is, a Líceum fizikailag kinőtte az épületét. Harminc éven át folyamatosan toldozgattuk-foltozgattuk, szó szerint a pincétől a padlásig kihasználtuk, de egy idő után már nem tudtunk több teret nyerni. Ezért hát nagy az örömünk, hogy elkezdődik egy olyan nagyobb lélegzetvételű bővítés, amelyet önerőből már nem tudtunk volna megoldani. A körülbelül 3 milliárd forintos állami támogatásnak köszönhetően az iskolai rendezvények alkalmával lesz alternatívája a templomnak, hiszen lesz majd aulánk, helyben, az iskolában lehet majd ebédelni, új szaktantermeink lesznek. Biztos, hogy komfortosabban fogjuk magunkat érezni.

Ugyanakkor reménykedünk, hogy mindez tényleg csak az első lépés a XXI. századi Gödöllői Református Líceum felé vezető úton, amelynek majd lesz egy korszerű nagy tornaterme, szertárai, 16 megfelelő méretű osztályterme, könyvtár- és olvasóterme, elég csoportszobája. Talán mindez nem telhetetlenség részünkről.

Az időkapszulába, amit néhány perc múlva majd elhelyezünk az új épületszárny alapköve alatt, olyan dokumentumokat és tárgyakat tettünk, amelyek jól jellemeznek minket, mint közösséget. A jelenleg a Líceumba járó diákok és az itt dolgozók névsora mellett többek között egy pelikános pólót, a mostani épület kulcsát, a 30 éves évfordulónkra készült évkönyvet is beletettük. De mi az, ami elsőként jut eszébe minden végzett diákunknak is iskolai éveiből? Igen, a mindennap reggeli áhítatok, amelyek mára a védjegyünké váltak, s ezek nem hiányozhatnak az új alapokból sem.

A mai alkalom számunkra az örvendezésé, a hálaadásé, s a reménységé, hogy bő egy év múlva már egy új épület átadását ünnepelhetjük majd. Talán a 136. zsoltár szavai fejezik ki legjobban bizakodásunkat: *Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! Adjatok hálát az istenek Istenének, mert örökké tart szeretete! Adjatok hálát az urak Urának, mert örökké tart szeretete! Nagy csodákat művel egymaga, mert örökké tart szeretete.*